

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) M. M., b) M. M.**, oba zastoupení Mgr. Petrem Mimochoďkem, advokátem se sídlem Mánesova 752/10, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 33 A 51/2018 – 79,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUZZL 37819/2018, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 30. 4. 2018, č. j. MUUH-SŽP/31555/2018/MichP, jímž byl každý ze žalobců uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 116 odst. 1 písm. g) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*vodní zákon*“), k jehož spáchání došlo ve formě spolupachatelství tím, že žalobci na pozemky v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje O. p. č. XA a p. č. XB v obci O. v katastrálním území Ch., umístili dvě maringotky na kolech, a to nejméně po dobu od 12. 2. 2018 do 22. 3. 2018, čímž porušili zákaz podle § 30 odst. 8 vodního zákona.

[2] Podle posledně uvedeného ustanovení je v ochranném pásmu I. a II. stupně zakázáno provádět činnost poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, jejichž rozsah je vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma, tj. v daném případě v rozhodnutí Městského úřadu Uherského Hradiště ze dne 16. 6. 2006, č. j. ŽP 22473/2006/Č (dále jen „*opatření obecné povahy*“), platného ve spojitosti s rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 8. 11. 2006, č. j. KUZL 68315/2006, podle nichž na uvedených pozemcích „[j]e zakázáno umístování a realizace staveb včetně jiných zařízení (nesplňující kritérium stavby) mimo objekty vodárenské a těžební (...)“.

[3] Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, č. j. 33 A 51/2018 – 79, jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud úvodem poznamenal, že žalobci v žalobě současně navrhli zrušení výše uvedeného opatření obecné povahy, tato věc byla vyloučena k samostatnému řízení, které bylo kvůli nezaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 17. 12. 2018, č. j. 65 A 16/2018 - 25, zastaveno. Toto usnesení je pravomocné a nebylo ani podrobena kasačnímu přezkumu. Krajský soud proto konstatoval, že v nynějším řízení nemůže přezkoumat opatření obecné povahy v rozsahu stanovení zákazu umístování a realizace staveb včetně jiných zařízení (nesplňující kritérium stavby) mimo objekty vodárenské a těžební na dotčených pozemcích v oblasti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje O. Opatření obecné povahy je třeba považovat za platný a účinný správní akt k datu spáchání přestupkového jednání.

[5] S ohledem na výše uvedené nejsou dle krajského soudu relevantní tvrzení žalobců k situaci v oblasti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje O., včetně postupu příslušných orgánů veřejné moci či dalších subjektů v rámci udělování výjimek k realizaci stavebních záměrů nebo vydávání povolení k vjezdu motorových vozidel (tzv. na výjimku). Podstatné pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo pouze to, zda žalobci umístili na své pozemky v ochranném pásmu vodního zdroje II. stupně maringotky v rozporu se stanoveným zákazem a zda v důsledku toho došlo k narušení či ohrožení právem chráněného zájmu.

[6] Krajský soud poté nepřisvědčil argumentu žalobců, že umístění maringotek nemůže být ve srovnání s jinými činnostmi vůbec společensky škodlivé. Uvedl k tomu, že jednotlivé činnosti mohou vykazovat různou intenzitu ohrožení právem chráněného zájmu, kterým je zachování vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodního zdroje, avšak na základě toho nelze ignorovat stanovený zákaz.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentu žalobců, v němž odkazovali na rozsudek krajského soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 31 A 4/2014 - 77. Uvedl, že tento rozsudek byl vydán ve věci odstranění stavby a nebyla v něm posuzována oprávněnost umístění maringotky v oblasti ochranného pásma. V nyní projednávané věci správní orgány nepovažovaly maringotky za stavby pro účely posouzení odpovědnosti žalobců za

pokračování

přestupek, ale za zařízení nesplňující kritérium stavby dle opatření obecné povahy. Z rozsudku č. j. 31 A 4/2014 - 77 proto nelze dovozovat, že maringotky nebyly umístěny na daném pozemku v rozporu se zákazem stanoveným v opatření obecné povahy. Úvahy správního orgánu o tom, že maringotky obecně slouží podle veřejně dostupných zdrojů pro účely rekreace, nebyly rozhodné ve vztahu k posouzení odpovědnosti žalobců za přestupek.

[8] Krajský soud dále odmítl též žalobní námitku diskriminace žalobců oproti vlastníkům jiných pozemků v dané oblasti, neboť mu bylo z vlastní rozhodovací činnosti známo, že jednotlivá porušení zákazů stanovených zákonem a konkretizovaných daným opatřením obecné povahy jsou správními orgány v rámci objektivních možností jejich odhalení postihována (zde krajský soud odkázal např. na rozsudky ze dne 23. 4. 2018, č. j. 33 A 74/2016 – 33, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 33 A 114/2016 – 54).

[9] Krajský soud též nepřisvědčil námitkám ohledně procesních vad ve správním řízení. Ty se týkaly tvrzené podjatosti úřední osoby prvostupňového správního orgánu. Podle krajského soudu tuto námitku žalobci uplatnili opožděně a nebylo nutné, aby o vyřízení námitky podjatosti bylo vydáno usnesení. Ve vztahu k posouzení přestupkové odpovědnosti též není relevantní, že byl v rámci výzvy k podání vysvětlení vyzván ke sjednání nápravy toliko jeden ze žalobců, kteří jsou manželé a spoluvlastníci dotčených pozemků, neboť ani případné dodatečné odstranění daných zařízení by samo o sobě nevyklučovalo uplatnění přestupkové odpovědnosti za jednání, které učinění dané výzvy předcházelo.

[10] Závěrem krajský soud uvedl, že žalobci v žalobě označili uložení pokuty ve výši 10 000 Kč za přehnané, aniž by své tvrzení upřesnili či navrhli moderaci uložené pokuty. Za spáchání výše uvedeného přestupku lze podle § 116 odst. 2 písm. a) vodního zákona uložit pokutu až do výše 20 000 Kč. Prvostupňový správní orgán v rámci správního uvážení rozhodl o uložení pokuty v polovině zákonného rozmezí, což zdůvodnil nejen povahou právem chráněného zájmu či mírou zavinění, ale také dobou trvání protiprávního jednání spočívajícího v nezákonném umístění maringotek do oblasti ochranného pásma II. stupně. Podle názoru krajského soudu nevykazuje postup správních orgánů při stanovení výše pokuty projev libovůle.

[11] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadají rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Poté stěžovatelé předkládají výčet skutečností, jimiž se krajský soud měl v napadeném rozsudku zabývat, ale opomenul je: (1) kdo je majitelem maringotky, která údajně měla být umístěna na pozemku, neboť správní orgán se na tuto skutečnost žádného z účastníků nedotazoval; (2) závěr, že stěžovatelé maringotku umístili na pozemek, nemá oporu v provedeném dokazování, čímž došlo k porušení § 75 odst. 1 s. ř. s.; (3) stěžovatelka nikdy nebyla řádně obesílána správními orgány, totéž platí pro řízení před krajským soudem, napadený rozsudek jí totiž nebyl doručen; (4) společné řízení bylo

zatíženo vadami, neboť nebylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení všem podezřelým z přestupku (tj. oběma stěžovateli); (5) příkaz nebylo možné vydat dle § 150 odst. 2 správního řádu jiným správním orgánem než tím, jehož oprávněná úřední osoba pořídila protokol o kontrole, který je jediným podkladem rozhodnutí o přestupku; (6) správní řízení nebylo nikdy řádně zahájeno, jedná se o zásadní procesní vadu, pro kterou by mělo být rozhodnutí prohlášeno nicotným. Žádný z účastníků tohoto řízení nebyl vyzván k vyjádření se k protokolu o místním šetření, na základě kterého byl vydán příkaz, příkaz byl vydán nezákonně, jedná se o nicotný akt nebo akt neplatný a bylo na místě, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

[13] Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatelé rozvádějí svoji argumentaci, naznačenou v předchozím odstavci, brojí proti rozhodnutí žalovaného a namítají vady správního řízení. Tvrdí, že byla porušena „zásadní pravidla správního řízení a rozhodování“, neboť došlo k diskriminaci stěžovatelů (oproti jejich sousedům), neboť stěžovatelům je zakázáno vjíždět na pozemky a umisťovat mobilní zařízení, ale na jiném nedalekém břehu jezera ve stejném pásmu ochrany jsou povolovány novostavby. Krajskému soudu pak vytýká, že toto pochybení „nenapravit“. Stěžovatelé z uvedeného tvrzení též dovozují, že není dán materiální znak přestupku, za nějž byli postiženi.

[14] Dále vytýkají žalovanému, že opomněl, že se stěžovatelé stali spoluvlastníky vodní plochy označené jako „Těžební jezero“, protože v důsledku těžební činnosti došlo k nezákonnému odtěžení jejich pozemků. V této souvislosti odkazují na zásadu *superficies solo cedit* a judikaturu Nejvyššího soudu.

[15] Za liché označují stěžovatelé závěry správních orgánů, které převzal i krajský soud, že citované pozemky stěžovatelů nemají žádnou hodnotu. Jde o bonitní místní lokalitu a sankcionováním stěžovatelů dochází k závažnému omezení jejich vlastnického práva.

[16] Stěžovatelé dále poukazují na to, že na jiné pozemky v blízkosti dotčené vodní plochy je povolen vjezd motorových vozidel, což chápou jako škodlivější, než stání maringotky, která není vybavena žádnými potenciálními škodlivými látkami a slouží pouze k ukládání zemědělského nářadí sloužícího k údržbě pozemků. Správní orgány ani krajský soud tuto skutečnost nezpochybnil, ale „nikdo se k ní poctivě nevyjádřil“.

[17] Závěrem kasační stížnosti uvádějí, že krajský soud v „testu *proportionalit*“ nesprávně identifikoval cíl použitého ustanovení o přestupku. Není jím primárně zájem na potrestání pachatelů přestupků, ale vyvážení právní jistoty, rovnosti a veřejného zájmu. Právní úprava má posílit právní jistotu a odstranit nedůvodné rozdíly mezi občany a jinými osobami. Takto vymezeného cíle není možno dosáhnout jinými prostředky než respektováním zásad rovnosti a dodržováním zásady materiální podstaty přestupku, jinak dochází k diskriminaci a je to v rozporu i s kritériem přiměřenosti.

[18] Žalovaný se ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námítky stěžovatelů. Kasační soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[22] Stěžovatelé v kasační stížnosti k této otázce obecně uvádějí pouze to, že se krajský soud nevypořádal s celou řadou tvrzení, která jsou shrnuta pod body (1) až (6) v odstavci [12] výše. Tomu Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Předně konstatuje, že jak ověřil z textu žaloby ve spisu krajského soudu, argumentace pod body (1) a (2) **vůbec není v žalobě obsažena**, proto na ni také krajský soud nemohl reagovat. Dále zdejší soud ověřil, že krajský soud v napadeném rozsudku odpovídajícím způsobem shrnul průběh správního řízení a obsah žalobou napadeného rozhodnutí, dále podrobně rekapituloval znění žaloby a vypořádal žalobní body. Konkrétně k bodům (3) až (6) se vyjádřil zejména v odstavcích 71 až 74 napadeného rozsudku, v nichž tyto námitky procesního charakteru shledal nedůvodnými.

[23] Je sice pravdou, že krajský soud v tomto ohledu výslovně nereagoval na každý jednotlivý dílčí argument z obsáhlé žaloby stěžovatelů; k tomu lze ovšem připomenout, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Právě to platí i pro uvedenou pasáž rozsudku krajského soudu, ve které řádně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů správní orgán nepochybil při zahájení řízení (viz odstavec 70), nedopustil se nezákonnosti tím, že k podání vysvětlení vyzval pouze stěžovatele a nikoli i stěžovatelku (viz odstavec 71), a uzavřel, že protokol o kontrole nebyl jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku, přičemž stěžovatelé se mohli s obsahem všech podkladů seznámit (viz odstavce 72 až 74). Taková reakce na vesměs obecné žalobní námitky tvrdící širokou škálu procesních vad správního řízení, aniž by v nich stěžovatelé

konkretizovali, jakým způsobem se měly negativně projevit na jejich právech, byla dostatečná. Rozsudek krajského soudu tedy není nepřezkoumatelný.

[24] Jak uvedeno výše, stěžovatelé v kasační stížnosti předložili dílem nové námitky, které nemají svůj předobraz ani v hrubých obrysech v žalobě, dílem reprodukují námitky žalobní, s nimiž se krajský soud již vypořádal v napadeném rozsudku (jde zejména o námitku týkající se vjezdu motorových vozidel, na níž krajský soud odpověděl v odstavci 52 napadeného rozsudku). Tyto námitky míří proti rozhodnutí žalovaného či namítají vady správního řízení, neobsahují však žádnou polemiku s napadeným rozsudkem (s výjimkou uvedenou níže). Kasační námitkou pak nemůže být ani tvrzení o „diskriminaci“ stěžovatelů s dovětkem, že toto krajský soud „nenapravit“. Taková jednoslovná kritika napadeného rozsudku fakticky neobsahuje žádnou kasační argumentaci. Krajský soud též neprováděl žádný „test proportionality“ (jak tvrdí stěžovatelé) a nezkoumal účel příslušné právní úpravy přestupku, za nějž byli stěžovatelé postiženi; i tato argumentace se zcela míjí s důvody napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že není jeho úlohou domýšlet za stěžovatele, jaká část odůvodnění napadeného rozsudku je podle nich nesprávná a z jakých konkrétních důvodů. Stěžovatelé nepředložili (s níže uvedenou výjimkou) projednatelné kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[25] Za fakticky jedinou kasační námitku tak lze považovat stručné tvrzení, že stěžovatelce [žalobkyni b)] napadený rozsudek nebyl doručen.

[26] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že napadený rozsudek byl na základě pokynu samosoudce (viz č. l. 76 spisu krajského soudu) doručován v jedné obálce současně oběma stěžovatelům, přičemž tato obálka byla adresována pouze stěžovateli (nikoli stěžovatelce). Tato obálka byla též skutečně doručena pouze stěžovateli, o čemž svědčí podepsaná doručenka na č. l. 84 spisu krajského soudu. Krajský soud se tímto postupem dopustil pochybení, neboť měl stěžovatelům doručovat napadený rozsudek **samostatně**, tj. dvakrát a ve dvou samostatných obálkách (byť na stejnou adresu), z nichž každá by byla adresována a doručena příslušnému stěžovateli (stěžovatelce). Na tom nic nemění to, že krajský soud uvedený postup zvolil s ohledem na vyjádření zástupkyně stěžovatelů v řízení o žalobě, kterou byla Mgr. Jitka Zderčíková, advokátka (jak vyplývá z již zmiňovaného pokynu samosoudce na č. l. 76). Ta ve sdělení ze dne 30. 12. 2018 (viz č. l. 74 spisu krajského soudu) soud informovala, že z rodinných důvodů bude mít od 1. 1. 2019 přerušovaný výkon advokacie, a žádá proto o doručování písemností k rukám klienta M. M. (ve sdělení tedy advokátka uvedla pouze tuto osobu). Uvedené ovšem neznamenalo, že byly splněny procesní podmínky pro doručení rozsudku pouze jednomu z žalobců. Každý z žalobců poté, co přestali být společně zastoupeni zmocněnou zástupkyní, jednal v řízení sám za sebe, byť se jedná o manžele žijící ve společné domácnosti. Z ničeho přitom nevyplývalo, že by byl žalobce a) svojí manželkou, tj. žalobkyní b), zmocněn k přijímání písemností (viz § 50a odst. 1 občanského soudního řádu, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Účastníci řízení, kteří učinili společný návrh (zde žalobu), vystupují v soudním řízení správním jako samostatní účastníci (srovnej rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 – 251, č. 2410/2011 Sb. NSS; judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[27] Výše uvedený závěr odpovídá rovněž právní větě staršího rozhodnutí soudu z padesátých let minulého století, podle níž „[p]ísemnost určenou dvěma účastníkům řízení, kteří jsou manžely, nelze doručit jednou společnou poštovní zásilkou na společnou doručenkou. Doručení při takovém nesprávném postupu je účinné jen u manžela, který poštovní zásilku převzal a její převzetí potvrdil svým podpisem na doručence“ (rozhodnutí č. 10/1956 Sbírky rozhodnutí čs. soudů, citováno dle právního informačního systému ASPI). Jakkoli se evidentně jedná o judikát staršího data, jeho závěry se uplatní i v nyní projednávané věci, neboť principy doručování soudních písemností jsou stejné. Stejně jako nyní i v tehdy judikovaném případě rozhodoval soud o účinnosti doručení listiny (usnesení o schválení smíru), přičemž poštovní zásilka byla adresována oběma manželům a podle doručenky byla tato zásilka doručena pouze jednomu z nich. Soud tehdy konstatoval, že při absenci řádného zmocnění mezi manželi nelze doručovat pouze jednomu z nich a nemůže se ani jednat o „obstarávání obvyklých záležitostí rodiny“ podle tehdy platného zákona o rodině. Ani dnes by se nejednalo o „běžnou záležitost“ ve smyslu § 696 odst. 1 občanského zákoníku.

[28] V nyní projednávané věci je však významné, zda výše uvedené pochybení krajského soudu mohlo mít vliv na procesní postavení stěžovatelů. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že (jak uvedeno výše) stěžovatelka (které nebyl napadený rozsudek řádně doručen) netvrdí, že by tato skutečnost měla dopad do jejích práv. Odpovídající kasační argumentace je ostatně velice sporá, obsažená pouze v této části věty: „*Paní M. M. nikdy nebyla řádně obesílána správními orgány, a to například ani výzvou k nápravě a v řízení u KS Brno tomu tak bylo taktéž, neb jí napadený rozsudek také nebyl dosud doručen.*“ Kasační stížnost podali společně oba stěžovatelé, respektive jimi společně zmocněný zástupce, napadený rozsudek je v ní správně označen a byl k ní přiložen. Z toho plyne, že fakticky byla stěžovatelka s napadeným rozsudkem seznámena, podala proti němu prostřednictvím zástupce kasační stížnost a – jak je patrné z tohoto rozsudku – Nejvyšší správní soud tuto stížnost meritorně projednal. Z toho plyne, že výše naznačená vada při doručení napadeného rozsudku stěžovatelce nemohla mít negativní vliv na její procesní práva. Pro úplnost lze v tomto směru odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73, podle nichž „[j]e-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamena, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“ Jakkoli se citované rozhodnutí týkalo doručování v daňovém řízení, lze citované závěry analogicky vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli v řízení

o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu